

der er god Aand og god Tone, lader sig langt vanskeligere fastslaa ad objektiv Vej end de Spørgsmaal, Mindretallet ovenfor har belyst. Maalestokken for „Aand“ og „Tone“ i en Administration vil altid være afhængig af den Maalestok, den paagældende er i Stand til at hente ud fra sit eget Udviklingsstandpunkt. Alligevel trøster Mindretallet sig til baade indirekte ud fra Flertallets Behandling af dette Spørgsmaal og direkte gennem Sagens Akter at kunne bevise, at det i Skrivelsen til Fængselsdirektøren hævdede Standpunkt i saa Henseende er i fuld Overensstemmelse med de faktiske Forhold.

Indirekte ser man dette, allerede af den Maade, paa hvilken Flertallet ombytter den Paastand, som foreligger i *Fraenkels* Skrivelse til Fængselsdirektøren — af 2. Juni 1916 —, med en anden Paastand, som ikke findes der, men som Flertallet fremsætter og derefter giver sig til at polemisere imod.

I *Fraenkels* Skrivelse hedder det, at hvad enten de i Bilagene til samme indeholdte Paastande er sande eller usande, saa er „Tjenesteaanden nedbrudt og Tonen i Personalet korrumpet“, altsaa paa det daværende Tidspunkt.

Men Flertallet skriver:

„Det viste sig ved Undersøgelsen, at der blandt Personalet var et Par uheldige Elementer, nemlig den omtalte Vagtmester og de to samtidig afskedigede Fængselsbetjente, og at Inspektøren i alt Fald til Dels paa Grund af svigtende Helbred ikke paa alle Punkter havde været sin Opgave helt voksen. Men de paagældende blev ogsaa netop af den Grund afskediget“.

I Forbigaaende bemærket støtter denne Udtalelse jo nærmest *Fraenkels* Paastand, selv om dens Form er holdt mindre skarp, men derfor ogsaa mindre præcis. Men nu hedder det videre hos Flertallet:

„For de tilbageværendes Vedkommende synes der ikke at have været nogen som helst Grund til Klage, hver-

ken over Tjenesteaanden eller Tonen, og der foreligger intet for Udvalget, som giver Grund til at antage, at Forholdene i Fængselet efter de paagældendes Fjernelse ikke skulde være fuldt ud gode og i enhver Henseende forsvarlige“.

Dersom Flertallet havde behandlet Opgaven objektivt, maatte det have skrevet: „Det viste sig ved Undersøgelsen, at *Fraenkel* havde Ret. Fængselsinspektøren var paa Grund af sin Helbredstilstand ikke Stillingen voksen, en Vagtmester og et Par Betjente maatte afskediges og et Par andre Funktionærer straffes. Tjenesteaanden maatte altsaa være nedbrudt, og talrige af Sagens Akter viser, at Tonen var korrumpet. Havde *Fraenkel* ikke foranlediget Sagens Undersøgelse, vilde Fængselet den Dag i Dag have været ledet af en Inspektør, der ikke magtede sin Stilling, og af uegnede Befalingsmænd, og man vilde stadig have haft en Betjent ved Fængselet, der nød Inspektørens særlige Tillid, men som forulempede Fanger og Betjente med homoseksuelle Tilnærmelser, ligesom en Funktionær, der paa anden Maade havde forset sig mod Straffeloven, stadig vilde have været Kasserer ved Anstalten. Der skyldes altsaa *Fraenkel* Tak, fordi han overvandt de Hindringer, der lagde sig i Vejen for Undersøgelsen, og energisk fastholdt sit Krav om den. Men vi haaber nu, efter at alle disse uheldige Elementer er fjernede fra Anstalten, at Tonen og Aanden i Personalet lidt efter lidt vil kunne genoprettes, og at Fængselsvæsenet i det hele med de foretagne Afskedigelser har faaet alt usundt Væv amputeret. Ganske vist støtter dette Haab sig ikke paa positive Kendsgerninger, thi vor Undersøgelse har kun drejet sig om, hvad der var, ikke om, hvad der er, og Fængselsvæsenets Forsikringer om, at alt nu er i Orden, kan jo ingen Betydning have for os, fordi de Embedsmænd, der afgiver disse Forsikringer, netop er de samme, der afgav tilsvarende Forsikringer med Hensyn til Forhold, der ved Undersøgelsen blottede graverende Brøst ved Anstalten og i Fæng-